

РЕШЕНИЕ

№ 6998

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 08.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9193** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.106,ал.1,т.6 от ЗДСЛ.

Образувано е по жалба на И. П. К. ОТ ГР. С. СРЕЩУ Заповед № 8121н-11333/20.09.2022 година на МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, с която последният прекратил служебното правоотношение на И. П. К. на основание чл.106,ал.1,т.6 и чл.108 от ЗДСЛ –когато служебното правоотношение е възникнало, след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 20.09.2022 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че заповедта е нищожна, тъй като заместваният служител не е притежавал правомощия да прекрати служебното правоотношение на държавния служител и не е налице изрично оправомощаване за това от страна на Министър на вътрешните работи. Наред с това се сочи, че Заповедта е незаконосъобразна и се иска нейната отмяна. Претендират се и сторените по делото разноси.

В съдебно заседание, оспорващият И. П. К. редовно и своевременно призована не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването- Министър на вътрешните работи, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт П., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява

претенция за присъждане на разноски.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че оспорващият К. е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата на пенсията 15.08.2015 година.

Със Заповед № К-8121К-9373/09.08.2021 година на Министър на вътрешните работи И. П. К. е назначена за държавен служител на длъжност- Старши експерт в 01 Сектор“ Комуникационни системи“ към Отдел“ Комуникационни системи“ при Дирекция“ Комуникационни и информационни системи“ МВР за неопределено време със срок на изпитване- една година считано от 12.08.2021 година .

Със Заповед № 8121К-30/28.03.2022 година на ВПД Административен секретар на МВР И. П. К. е преназначена на длъжността- Старши експерт в 02 Сектор“ Контрол на договорните отношения“ към Отдел“ Развитие на К. и проекти“ при Дирекция“ Комуникационни и информационни системи“ – МВР за неопределено време, считано от датата на встъпване в длъжност.

Със Заповед № 8121з-1204/16.09.2022 година на основание чл.34,ал.2, във връзка с чл.33,т.9 от ЗМВР Министър на вътрешните работи заповядал за времето на неговото отсъствие считано от 19.09.2022 година до 20.09.2022 година включително да бъде заместван от М. Д. Б.- Заместник- министър на вътрешните работи, като и възложил функции по общото и непосредствено ръководство на Министерство на вътрешните работи.

На 20.09.2022 година до оспорващия- Министър на вътрешните работи изпратил предизвестие на основание чл.106 от ЗДСЛ, с което посочил, че след изтичане на едномесечен срок от получаване на предизвестие ще бъде прекратено служебното и правоотношение на основание чл.106,ал.1,т.6 от ЗДСЛ. Предизвестие е връчено на дата 20.09.2022 година лично на оспорващия .

Със Заповед № 8121К-11333/20.09.2022 година Министър на вътрешните работи прекратил служебното правоотношение на оспорващия на основание чл.106,ал.1,т.6 и чл.108 от ЗДСЛ на длъжност Старши експерт в 02 Сектор“ Контрол на договорните отношения“ към Отдел“ Развитие на К. и проекти“ при Дирекция“ Комуникационни и информационни системи“ – МВР- когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст считано от 20.09.2022 година.

Заповедта е връчена лично на оспорващия на дата 20.09.2022 година.

По делото е приложено заверено копие на служебното досие на оспорващия.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима/ тъй като се претендира нищожност на издадената Заповед и на основание чл.149,ал.5 от АПК- искане за обявяване нищожност на административен акт може да се прави без ограничение във времето/, подадена от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения различни от сочените в нея.

Оспорената Заповед № 8121К-11333/20.09.2022 година на Министър на вътрешните работи представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по

критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 142 от ЗМВР служителите на МВР са- държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, държавни служители, лица, работещи по трудово правоотношение. Статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон. Статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със [Закона за държавния служител](#) и с [чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191](#) и [233](#) от този закон,а статутът на лицата, работещи по трудово правоотношение, се урежда при условията и по реда на [Кодекса на труда](#) и на този закон.

Държавните служители в МВР изпълняват служба на държавата и техният правен статус, както на всеки държавен служител, се определя от волята на държавата, обективизирана в актове на публичното право и в частност на административното. Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията. В чл.2,ал.1 от ЗДСЛ е дадено легално определение на понятието държавен служител- това е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага органа на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия . Фактът, че правният статус на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР,е регламентиран в специалния закон,не означава,че по същността си те са някаква категория служители на държавата извън останалите, които изпълняват държавна служба. Държавните служители в МВР са част от конституционното понятие „ държавен служител“. ТР№2/26.02.2014 година на Общото събрание на ВАС на РБ. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи

държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи "че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."

Настоящият съдебен състав намира, че издадената Заповед е нищожна поради липса на компетентност у издателя.

Още с Определението за насрочване съдът изрично УКАЗА НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО ,ЧЕ ЗА ОБСТОЯТЕЛСТВОТО ,ЧЕ КЪМ ДАТАТА НА ИЗДАВАНЕ НА ЗАПОВЕДТА ЛИЦЕТО- М. Д.- Б. Е ЗАЕМАЛА ДЛЪЖНОСТТА-ЗАМЕСТИК- МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ И Е ПРИТЕЖАВАЛА ПРАВОМОЩИЯ ДА ПРЕКРАТЯВА СЛУЖЕБНИ ПРАВООТНОШЕНИЯ НА СЛУЖИТЕЛИ В МВР, ЧЕ ЛИЦЕТО И. Д. ЗА ПЕРИОДА ОТ 19.09.2022 ГОДИНА ДО 20.09.2022 ГОДИНА ВКЛЮЧИТЕЛНО Е ОТСЪСТВАЛ И Е БИЛ В ОБЕКТИВНА НЕВЪЗМОЖНОСТ ДА ИЗПЪЛНЯВА ЗАДЪЛЖЕНИЯТА СИ, НЕ СОЧИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

По делото доказателства че лицето М. Д.- Б. Е ЗАЕМАЛА ДЛЪЖНОСТТА-ЗАМЕСТИК- МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ и ЧЕ ЛИЦЕТО И. Д. ЗА

ПЕРИОДА ОТ 19.09.2022 ГОДИНА ДО 20.09.2022 ГОДИНА ВКЛЮЧИТЕЛНО Е ОТСЪСТВАЛ И Е БИЛ В ОБЕКТИВНА НЕВЪЗМОЖНОСТ ДА ИЗПЪЛНЯВА ЗАДЪЛЖЕНИЯТА СИ не се представиха. Напротив- и в съдебно заседание процесуалният представител на ответника по оспорването – юрисконсулт П. изрично посочи, че всичко е представено по делото и няма друго какво да представи. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че Заместник- министър М. Д. Б. не е притежавал правомощия да издава Заповед за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия, тъй като е следвало да има изрично оправомощаване за това, тъй като на първо място със Заповедта от 16.09.2022 година Министър на вътрешните работи е посочил за времето от 19.09.2022 година до 20.09.2022 година включително да бъде заместена от М. Д. Б.- Заместник – министър на вътрешните работи, като и възложил функции по общото и непосредствено ръководство на МВР. На второ място, Заповедта за заместване е с правно основание чл.33,т.9 от ЗМВР/ разпоредба, сочеща че Министерството на вътрешните работи се ръководи от министър, който издава правилници, наредби, инструкции и заповеди. На следващо място, общото и непосредствено ръководство на МВР включва и издаването на заповеди/ без значение какви. Наред с това съгласно [чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител](#), държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. Безспорно - министърът е орган на държавна власт /[чл. 19, ал. 1, т. 4 от Закона за администрацията](#)/ и той е компетентният орган по назначаване по смисъла на [чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител](#). В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е посочено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това е органът по назначаване, т.е министърът и е налице компетентност в лицето на министъра, определена със закон.

В Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по Тълкувателно дело № 4/2002 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд е дадено разграничение между институтите "делегиране" и "заместване" и тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия ,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа ,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

На тази плоскост, посоченият Заместник е имал правомощия по силата на Заповедта за заместване от 16.09.2022 година да издава по принцип заповеди за прекратяване на служебното правоотношение, но по делото липсват доказателства лицето И. Д. да е бил в обективна невъзможност да изпълнява задълженията си за този период/ отпуск, временна неработоспособност, командировка/ нито пък се представиха доказателства за това, че лицето М. Д.- Б. е заемала длъжността-Заместник- министър на вътрешните работи към датата на издаване на заповедта- това от своя страна прави заповедта издадена при липса на материална компетентност , което я прави нищожна, непораждаща правни последици.

В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146, т.1 АПК и предполага обявяването и.

С оглед изхода на спора и в съответствие с нормата на чл.143 АПК в полза на оспорващия следва да се присъдят разноски в размер на 500 лева- заплатено от него адвокатско възнаграждение. Оспорващият е внесъл държавна такса в размер на 10 лева по сметката на АССГ, но същата не е дължима по аргумент от нормата на чл.126 от ЗДСЛ.

Воден от горното и на основание чл.173 от АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА ЗАПОВЕД № 8121н-11333/20.09.2022 година на МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, с която последният прекратил служебното правоотношение на И. П. К. на основание чл.106, ал.1, т.6 и чл.108 от ЗДСЛ –когато служебното правоотношение е възникнало, след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 20.09.2022 година.

ОСЪЖДА МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ ДА ЗАПЛАТИ НА И. П. К. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА

**ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА
ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ.**

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ
ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.**

**Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен
срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1
АПК**

СЪДИЯ: